

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народно Просвѣщеніе съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а -- СОФИЯ	БРОЙ 8
---------------------	--	---	---	------------------

Дневникъ на Пжтечко

Разходката

Какъ е чудна
есенъта,
какъ е златна
пѣсенъта
на листата
пожълтѣли,
като накитъ
нависѣли,
като накизъ
на гората,
цѣла въ сребро
и въ позлата.
Небесата сини,
чисти,
по тѣхъ облаци
сребристи
гамъ на воля
си играятъ,
и сегонятъ,
и не знаятъ
да поспратъ ли,
да починатъ,
или далекъ
да заминатъ.
Па къмъ слънцето
погледнатъ,
разстелатъ се
и изчезнатъ.
Въ гжикитъ на
планинитъ
тежко паднали

Рисунокъ отъ Георги Атанасовъ

Козарче

мжлитъ,
неподвижни
чакатъ нѣщо...
Гарванъ птица,
грака вѣщо,
и се носи
на нататъкъ.
дето денемъ
крий се мракътъ.
Ний вървиме
всички дружно,
и подвикваме
ненуждно,
и подскачаме,
и пѣемъ,
и се гонимъ,
и се смѣемъ...
Кипи сила,
кипи младостъ,
и въ сърдцата
блика радостъ.
И предъ тая
тжжна есенъ
звучи веселата
наша пѣсенъ,
съсъ надежди
препълнена,
съсъ вѣсторзи
изпълнена —
че ще дойде
пролѣтъ нова,
ще донесе
пакъ обнова,
нови листи
на горитъ,
нова радостъ
на душитъ...

Янъ Бибиянъ на Луната

отъ Елинъ Пелинъ

ГЛАВА VI

ПРОЩАВАЙ, РОДЕНЪ ГРАДЪ!

Лияна каза на Янъ Бибиянъ да се приготви, а следъ три дена тѣ ще минатъ да го взематъ.

Автомобилътъ съ пжтницитъ замина. Янъ Бибиянъ дълго гледа следъ него съ свѣтнали очи, а когато тая чудна кола се изгуби по криволитъ на далечния пжтъ, той въздъхна, наведе глава и се замисли.

Калчо бѣше съкрушенъ. Нима трѣбва да се раздѣлятъ съ приятеля си. Очитъ му се напълниха съ слъзи. Той се помжчи да ги задържи, но тѣ изобилно потекоха по странитъ му.

— Янъ Бибиянъ, — едвамъ промълви той, — ти искашъ да ме оставишъ. Ако се раздѣлимъ ние, никога вече нѣма да се видимъ.

— Е, Калчо, — каза Янъ Бибиянъ. — Какво да се прави. И мене мие мжчно, но...

— Значи, ти наистина искашъ да ме оставишъ?

— Какво да се прави...

— Азъ, който толкова време ти носихъ главата и я пазѣхъ като моя... Не искамъ да се раздѣляме, Янъ Бибиянъ. Вземи и мене.

— Ще видимъ, Калчо, ако е възможно...

— Направи всичко, Янъ Бибиянъ, но не ме оставяй... Не ме оставяй.

Калчо опрѣ лицето си до рамото на Янъ Бибиянъ, хвана ржката му и се разрида.

— Мълчи, Калчо... Успокой се. Азъ ще кажа на Лияна, може би да

взематъ и тебе.

Пълнитъ съ слъзи очи на Калчо се засмѣха...

— Ахъ, колко, колко ще съмъ ти благодаренъ. И заедно ще идемъ на луната, — каза Калчо, като избърса очитъ си.

Когато Янъ Бибиянъ каза на майсторъ Францъ, че ще замине, той го изгледа надъ очилата, изненаданъ и очуденъ.

Янъ Бибиянъ помисли, че майсторътъ ще иска да го разубеди да не заминава и затова добави виновно:

— Нѣма какво, майсторе. Мисля, че така за мене ще бжде по-добре.

— Разбира се, разбира се, моего дете. Иди. Върви. Скитай по свѣта, докато си младъ. Но не забравяй, че все трѣбва нѣщо да научишъ. Да знаешъ нѣкакъвъ занаятъ, та да можешъ да живѣешъ честно и да не изпадашъ въ неволя. Азъ се радвамъ. Само за едно ми е жално...

— За кое?

— За беднитъ ти родители. Ще останатъ съвсемъ самички. А тѣ тѣй много те обичатъ, и тѣй много се гордѣятъ съ тебе. Кой ще ги гледа на старини.

— Азъ нѣма да ги забравя, майсторе. Ще имъ помагамъ, кждето и да съмъ.

Майсторъ Францъ потупа чирака си по рамото и му рече:

— Добро сърдце имашъ ти, Янъ Бибиянъ. Дай Боже, дано успѣешъ.

Азъ най-много ще се радвамъ да чуя само добро за тебе.

Янъ Бибиянъ се наведе и цѣлуна ржка на майстора.

Янъ Бибиянъ се върна въ кжци развълнуванъ и неспокоенъ.

— Какво ти е, синко, — рече бедната му майка, като го видѣ и очитъ й се налѣха съ слъзи.

А когато Янъ Бибиянъ й каза, че ще замине на далече, тя се похлупи на миндера и се разрида отчаяно.

Сърдцето на Янъ Бибиянъ се разкъса отъ мжка, като видѣ страдащата си майка. Той я вдигна, прегърна я и почна нѣжно да ѝ говори:

— Майко, не тжжи за мене. Азъ нѣма да ви забравя никога. Азъ, майкаръ и далече, пакъ ще се грижа за васъ.

Въ това време влѣзе баща му, който бѣ научилъ вече отъ майсторъ Францъ, че Янъ Бибиянъ ще замине надалече.

Той прегърна малкия си синъ и поиска да му каже твърдо и заповѣднишки:

— Синко, ти нѣма да заминешъ. Не те пушамъ.

Но той не се съдржа. Сълзи облѣха сухото му лице и плачъ заглуши думитъ му.

Янъ Бибиянъ почна да утешава старитъ, съ най-нѣжни и хубави думи. Той имъ каза, че нѣма да ги забрави и като има възможностъ ще ги вземе при себе си въ далечния градъ.

На третия день пристигна хубавиятъ автомобилъ на капитана, заедно съ Лияна и И-а. Тѣ отидоха право въ кжщата на Янъ Бибиянъ.

Майката и бащата ги посрещнаха съ скръбни лица.

— Вземате ни единственото дете — каза майката.

— Това е за негово щастие — казаша капитанътъ. — Азъ искамъ да го изуча. Не се противете, а го благословете, защото той е добро момче. Ще го дамъ да се учи въ морското машинно училище. Следъ три-четири години вие ще му се радвате, като го видите и ще се гордѣте съ него.

— Знаемъ, че е за негова полза, — каза бащата, — но ни е мжчно. Понеже Богъ иска, нека така да бжде. Дано всичко хубаво да излѣзе.

Янъ Бибиянъ се приготви. Взе си нѣщата въ едно малко, извехтѣло куфарче, цѣлуна ржка на майка си и на баща си и тръгна да се качва въ автомобила.

Въ това време пристигна майсторъ Францъ съ още нѣколко познати. А предъ кжщичата имъ, гдето бѣ спрѣла колѣта, бѣха се натрупали много хора отъ града и отъ махлата. Всички бѣха чули за заминаването на Янъ Бибиянъ и бѣха дошли да го изпратятъ.

Съседскитъ момчета му дадоха голѣми китки цвѣта. Всички го поздравяваха отъ сърдце и му пожелаваха добра сполука. Майсторъ Францъ цѣлуна Янъ Бибиянъ по челото и сложи нѣколко банкноти въ ржцетъ му. После се обърна къмъ капитана и рече:

— Хубаво да знаете — отъ това момче ще излѣзе голѣмъ човѣкъ. Доброто, което му правите, нѣма да иде на халостъ.

Най-после автомобилътъ тръгна по тѣснитъ и криви улици на града. Тамъ бѣха се струпали много хора и всички поздравяваха съ ржка Янъ Би